

Cambridge University Press

978-1-316-62607-8 — Translations into Greek Verse and Prose

R. D. Archer-Hind

Excerpt

[More Information](#)

TRANSLATIONS INTO GREEK VERSE

THE GARDEN OF PROSERPINE.

HERE, where the world is quiet,
Here, where all trouble seems
Dead winds' and spent waves' riot
In doubtful dreams of dreams ;
I watch the green field growing
For reaping folk and sowing,
For harvest-time and mowing,
A sleepy world of streams.

I am tired of tears and laughter,
And men that laugh and weep ;
Of what may come hereafter
For men that sow to reap :
I am weary of days and hours,
Blown buds of barren flowers,
Desires and dreams and powers
And everything but sleep.

Here life has death for neighbour,
And far from eye or ear
Wan waves and wet winds labour,
Weak ships and spirits steer ;
They drive adrift, and whither
They wot not who make thither ;
But no such winds blow hither,
And no such things grow here.

No growth of moor or coppice,
No heather-flower or vine,
But bloomless buds of poppies,
Green grapes of Proserpine,
Pale beds of blowing rushes
Where no leaf blooms or blushes
Save this whereout she crushes
For dead men deadly wine.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ ΚΗΠΟΙ.

ΕΝΘΑΔ', ἔν' ἡ πάγκοινος ἀνάσσει πᾶσι γαλήνη,
 ἐνθάδ', ὅπη ταλαῶν πῆματ' ἐφημερίων
 σβεσθέντι προσέοικε πνοῶν θ' ὑδάτων τ' ὀρυμαγδῶ,
 ὃν τις ὄνειροπολεῖν δύσκριτ' ἔδοξεν ὄναρ,
 ἀλδῆσκον προσορῶ χλοερὸν πέδον, ἔνθα τάχ' ἄνδρες
 ἐς σπόρον ἤξουσιν τοὶ δ' ἄρ' ἀμησόμενοι,
 λήϊ' ἀμησόμενοι δρεπάνοις τ' ἐριθηλέα ποίην,
 πάντα τ' ἔδν κρηνέων κῶμα κατειβομένων.
 ἀλλὰ νύ τοι δακρύων μάλ' ἄση μ' ἔχει ἡδὲ γέλωτος
 οἷ τε γελῶσι μάτην καὶ στενάχουσιν βροτοί·
 τοῖς δέ ποτε στείρασιν ἔν' οἴκαδε καρπὸν ἄγονται
 εἴ τι φέρεται δαίμων οὐδὲν ἔμοιγε χρέος·
 τίκτει γὰρ κόρον ἄματ' ἰδ' ἡελίοιο κέλευθοι,
 ἄνθεά τ' ἐξ ἀγόνων ἡμιθαλῇ καλύκων·
 μή νυ πόθους καὶ ὄνειρ' ἀγορεύετε μηδέ μοι ἀρχάς·
 ὕπνον γ' αἰρεῦμαι τᾶλλ' ἀπαναινόμενος.
 ἐνθάδε μὲν προσόμουρον ἔχει βίος Ἄιδος οἶμον·
 κείθι δ' ἀφ' ἡμετέρης ὄψιος ἡδ' ἀκοῆς
 τηλόθι κύματά τ' ὠχρὰ πνοαί θ' ἄλλαι μοχθεύσι,
 νηυσὶ τ' ἐπ' ἀβληχραῖς ναῦται ἀφαιρότεροι.
 τοὶ δ' ἄρα κείσ' ἔρροντες αἰεὶ κατ' ἀπείρουνα πόντον
 αὐτῶς δινεύουσ', οὐδέ τις οἶδεν ὅποι·
 ἐνθάδε δ' οὐ τοίῳ ποτ' ἐφίκετο πνεύματ' ἀητῶν,
 οὐδὲ τὰ παρ κείνων τῇδε θάλη θαλέθει.
 οὐθ' ὅσ' ἐν οὖρεσιν οὐθ' ὅσ' ἀνὰ σκιοειδέας ὕλας
 βλαστάνει, οὐκ οὔνης ἄνθεμον, οὐ κυτίσου·
 μήκωνες δ' ὠμῇσι χλοάζουσιν καλύκεσσι
 πάντοθι, Περσεφόνης ὄμφακες ἡμιτελεῖς,
 ἐν δ' ὠχροὶ δονακῆες ἀνέδραμον, οὗ τι χλιδήσιν
 ἡβῶντες πετάλων οὐδ' ἐρυθαινόμενοι,
 πλὴν γ' ὁτέων ραίνουσα θεὰ γάνος ἀνθρώποισιν
 οὐλίον ὀλλυμένους οἶνον ἀπηρύσατο.

4

TRANSLATIONS

Pale, without name or number,
In fruitless fields of corn,
They bow themselves and slumber
All night till light is born ;
And like a soul belated,
In hell and heaven unmated,
By cloud and mist abated
Comes out of darkness morn.

Though one were strong as seven,
He too with death shall dwell,
Nor wake with wings in heaven,
Nor weep for pains in hell ;
Though one were fair as roses,
His beauty clouds and closes ;
And well though love reposes,
In the end it is not well.

Pale, beyond porch and portal,
Crowned with calm leaves, she stands
Who gathers all things mortal
With cold immortal hands ;
Her languid lips are sweeter
Than Love's who fears to greet her
To men that mix and meet her
From many times and lands.

She waits for each and other,
She waits for all men born ;
Forgets the earth her mother,
The life of fruits and corn ;
And spring and seed and swallow
Take wing for her and follow
Where summer song rings hollow
And flowers are put to scorn.

τοὶ δ', ὥχρός τις ὄμιλος, ἀνώνυμοι ἢ δ' ἀνάρητοι,
 ἄμμιγ' ἀν' ἀτρύγετον λήιον εἰλόμενοι
 νευσαύζοντες ἔραζε κατὰ χθόνα κοιμάζονται
 παννύχιοι, φέγγος μέσφ' ὅτ' ἐφημέριον
 ἀντείλη, ψυχῆς δὲ δίκην φοιτεῦντος ἄωρὶ
 φάσματος, οὐρανίδαις οὔτε μετὰ φθιμένοις
 συννόμου, ἡερίησιν ἀμαυρωθεῖς ἀχλύεσσιν
 Ἡὼς ἐννυχίης ἐκ σκοτίας προμόλη.
 ἦ ῥά τις, εἰς περ ἀνὴρ ἔπτ' ἀνδράσιν ἰσοφαρίζων
 ἱφι, συνοικήτωρ ἔσσεται εἰν Ἀίδεω,
 οὐδ' ἀφ' ὕπνου κατὰ δώμαθ' ὑπόπτερος Οὐλύμποιο
 στήσεται, οὐδ' ἐνέρων πῆμασι τρυχόμενος·
 εἰ δ' ἦβη σφι ῥόδοισι μάλ' εἰαρινοῖσι τεθήλη,
 ἀλλ' ἔτ' ἀκμὴν κνεφάσει γῆρας ἀμαυρόβιον·
 ζῆ γὰρ Ἐρως ἀγαθοῖσιν ἀβρυνόμενος πολέεσσι
 ῥεῖα μάλ', ἐς δὲ τέλος νίσσεται οὐκ ἀγαθόν.
 ἦ δ' ἄρ' ὑπὲρ προπύλων τε παρασταδὸν ἠδὲ πυλάων
 λευκή, ληθανέμοις κλωσὶ πυκαζομένη,
 ἴσταται, ἢ καταμῶσ' ὅσ' ἐφημερίοισιν ἰκάνει
 θνητὰ χερὸς ψυχρῇ προσβολῇ ἀθανάτης
 χεῖλεά γ' οὐ τι τέθηλε γελάσμασιν, ἀλλ' ἔτ' Ἐρωτος
 τοῦ σφε κατοκνεύντος πρυσπελάσαι γλυκίω
 γίνγεται ἀνθρώποισιν ἄμ' ἀλλοίων ἀπ' ἀρουρέων,
 ἀλλοίων ἐτέων, ὧδ' ἐπιμισγομένοις.
 χῶ μὲν ἰὼν τὸν ἰόντ' ἐπαμείβεται, ἦ δέ τε μίμνει,
 μίμνει θνητὸν ὅσους ἐξελόχευσε γένος·
 μητρός που γαίης ἐπιλήθεται, οἷα δ' ἄλωαῖς
 ληνοῖσιν θ' ὁ πάρος κεῖθι βρύνει βίोटος.
 τῇ γὰρ ἔαρ τ' ἄροτός τε καὶ ἡνεμόεσσα χελιδὼν
 μαρμαρυγαῖς πύματον παλλομένη πτερύγων
 κεῖσ' ἔπεται, θέρεός θ' ἔν' ἀπημβλύνθησαν αἰοδαί,
 ἄνθεμα δ' αἰσχύνην ἀντέλαχεν χάριτος.

There go the loves that wither,
 The old loves with wearier wings;
 And all dead years draw thither,
 And all disastrous things;
 Dead dreams of days forsaken,
 Blind buds that snows have shaken,
 Wild leaves that winds have taken,
 Red strays of ruined springs.

We are not sure of sorrow,
 And joy was never sure;
 To-day will die to-morrow;
 Time stoops to no man's lure;
 And Love, grown faint and fretful,
 With lips but half regretful
 Sighs, and with eyes forgetful
 Weeps that no loves endure.

From too much love of living,
 From hope and fear set free,
 We thank with brief thanksgiving
 Whatever gods may be
 That no life lives for ever;
 That dead men rise up never;
 That even the weariest river
 Winds somewhere safe to sea.

Then star nor sun shall waken,
 Nor any change of light:
 Nor sound of waters shaken,
 Nor any sound or sight:
 Nor wintry leaves nor vernal,
 Nor days nor things diurnal;
 Only the sleep eternal
 In an eternal night.

SWINBURNE.

κείσε μαραινόμενοί ποτ' ἐπιστρωφῶσιν ἔρωτες,
 γηραλέοι, προπετεῖ λειπόμενοι πτέρυγι·
 κείσ' ἀγύρεις ἔρρουσι καταφθιμένων ἐνιαυτῶν,
 κείσ' ὅσα λωβήτειρ' ἄασεν ἀμμορίη.
 ἤματ' αἰστωθέντ' ἴσ' ἀποπταμένοισιν ὀνείροις,
 εἷ τέ τιν' ἤμβλωσεν δῆγμα πάγου κάλυκα,
 φύλλα τε ληιστῆσιν ἀναρπασθέντ' ἀνέμοισι
 φύρεται, ὠκυμόρου σκῦλα δαφοῖν' ἔαρος.
 οὐ νύ τοι οὐδ' ἄχρός τι λελόγχασιν ἔμπεδον, οὐπω
 ἦεν ὅτ' εὐφροσύνης μοῖρα βέβαιος ἔφν·
 αὐριον αὖ τὸ παρὸν φάος ὀλλυται, οὐδέ ποθ' ὥρη
 οὐδενὸς ἐν θέλκτρῳ στῇ δελεαζομένη.
 ἤδη δ' αὐτὸς Ἔρως κεκμηότι δύσκολα θυμῷ
 χεῖλεσί τ' οὐ τι πόθου κάρτα λιλαιομένοις
 μύρεται, ὅσσοισιν τ' ἐπιλήσμοσι δάκρυα λείβει,
 ἕμερος εἰ μήτις παρμόνιμος πέλεται.
 ἡμεῖς μὴν τοῦ μηκέτ' ἄγαν βιοτῆς μενεαίνειν,
 ἐλπίδος ἡδὲ φόβου παντὸς ἀφιέμενοι,
 δαίμονας, εἴ τινες ἄμμιν ἐφιστάμενοι τελέθουσιν,
 αἰνέομεν, βαιοῖς ῥήμασιν ἀντόμενοι,
 οὐνεκεν οὐ πέλεται ζωῆς λάχος αἰίζων,
 οὐ τις ὁδὸς φθιμένοις νόστιμος ἐξ Ἀΐδεω,
 καί τε ῥόος μόχθοισι μαραινόμενος πολυπλάγκτοις
 ἔστιν ὅποι πύματον σῶζεται ἐς πέλαγος.
 οὔτε γὰρ ἡελίοιο φασσφόρος, οὔτε τις ἄστρον
 ἀμπτυχή, οὐ φέγγεος κείθι μεταιβολίη,
 οὐδ' ἀνεμοσφαράγοισιν ἐπιβρέμει οἴδμασι πόντος,
 πᾶν γὰρ ἀφώνητον, πᾶν αἰδῆλον ἔφν.
 οὐ θεριναὶ θάλλουσ', οὐ χειμέριαι φθινύθουσιν
 φυλλάδες, οὐκ ἔργων μεστὰι ἐφημερίων
 ἡμέραι ἀντέλλουσιν· ὁ δ' αἰανῆς καὶ ἄπανστος
 νύκτα δι' αἰανὴ πᾶσιν ἔπεστιν ὕπνος.

“MAGALI, queen of my soul,
The dawn is near!
Hark to my tambourine,
Hide not thy bower within,
Open and hear!

The sky is full of stars,
And the wind soft;
But, when thine eyes they see,
The stars, O Magali,
Will pale aloft!”

“Idle as summer breeze
The tune thou playest!
I'll vanish in the sea,
A silver eel will be,
Ere thou me stayest.”

“If thou become an eel,
And so forsake me,
I will turn fisher too,
And fish the water blue
Until I take thee!”

“In vain with net or line
Thou me implorest:
I'll be a bird that day,
And wing my trackless way
Into the forest!”

“If thou become a bird,
And so dost dare me,
I will a fowler be,
And follow cunningly
Until I snare thee!”

ΔΑΦΝΙΣ. ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ.

- Δ. ΗΝΙΔ', ἐμᾶς Ἀμαρυλλὶ φάος φρενός, ἔρχεται ἁώς,
τὴν δ' ἄμμες τι φίλον συρίσδομες· ἀλλὰ κατ' οἶκον
μή με λάθης, θυρίδας δὲ δίουγέ μοι, ὄφρ' ἐπακούης.
ἄστρον μὲν πλήρης μέγας ὠρανός, ἀδὺν δ' ἄητι
πᾶσα πνοά· τεὰ δ' ὄμμαθ' ὅκ' ἂν ποθορῶντ', Ἀμαρυλλί,
ὥχρότεροι πολὺ πάντες ἂν ὠρανὸν ἀστέρες ἐντί.
- Α. ὥς μὲν ἄεντι μάταν θέρεος πνοαί, ὥς δὲ καὶ αὐτῶς,
ὥπόλε, μωσίδες· τάχα δ' ἐγγέλυσ ἀργυροειδῆς
εἰς ἄλλα δῦσ' ἐσσεῦμαι, ἀθήρευτός θ' ὑπαλυξῶ.
- Δ. αἶ κα μὰν ἀλία γένη ἐγγέλυσ, ὥς μ' ἀλεείνης,
κῆγῶν πασάμενος μέγα δίκτυον ἔλλοπιευσῶ
κυανέας σκοπέων πόντω πλάκας, ἅς κε λάβω τυ.
- Α. οὐκ ὄφελος καλάμῳ γ', οὐ δικτύῳ, ὥς με κιχάνης·
ἀλλὰ μεταλλάξασα φίλον δέμας ἄματι τήνῳ
οἰωνῶ μεθέποις' ἄβατον πάτον εἴμι ποθ' ὕλαν.
- Δ. αἰ τὺ γένοι' οἰωνός, ἐμὸν μέρος οὐκ ἀλέγοισα,
ἧ σοφὸς ἵξευτὰς μετανισσόμενός τυ δόλοισιν
ἔς τε λάβω ῥάβδοισιν ὑπαὶ λόχμαισι δοκευσῶ.

10

TRANSLATIONS

“When thou thy cruel snare
 Settest full surely,
 I will a flower become
 And in my prairie home
 Hide me securely!”

“If thou become a flower,
 Before thou thinkest
 I’ll be a streamlet clear
 And all the water bear
 That thou, love, drinkest!”

“When thou, a stream, dost feed
 The flower yonder,
 I will turn cloud straightway,
 And to America
 Away I’ll wander.”

“Though thou to India
 Fly from thy lover,
 Still I will follow thee :
 I the sea-breeze will be
 To waft thee over!”

“I can outstrip the breeze,
 Fast as it flieth :
 I’ll be the swift sun-ray
 That melts the ice away
 And the grass drieth!”

“Sunlight if thou become,
 Are my wiles ended ?
 I’ll be a lizard green
 And quaff the golden sheen
 To make me splendid!”

FRÉDÉRIC MISTRAL, *Mirèio*,
 tr. HARRIET W. PRESTON.